

ONDŘEJ MORAVEC OTEVÍRAL OBCHOD

NOVOU PRODEJNU Cyklo Stratflek v Pardubicích na třídě 17. listopadu slavnostně otevřely sportovní hvězdy. Mezi nimi nechyběl ani olympijský medailista z Letohradu Ondřej Moravec. Foto: Deník/Jiří Sejkora

Ukrývané děti odtajnilly své příběhy

Na Univerzitě Pardubice se besedovalo s pamětníky, kteří přežili druhou světovou válku

Byli jsme u toho

Pardubice – Své příběhy z období německé okupace vyprávěli pamětníci studentům pardubické univerzity.

Na akademické půdě znovuotevřeli své nejděsivější rány, s jejichž následky se někteří potýkají dodnes.

„Letosi připomínáme 70 let od ukončení druhé světové války. Nejzrozsáhlejší genocidy dvacátého století,“ načrtl téma moderátor besedy s ukrývanými dětmi, historik Zbyněk Vydra.

Z Pardubic byly v roce 1942 vypravěny dva transporty do Terezína, kde skončilo 1 258 osob. „Druhousvětovou válku z nich přežilo 92 a dnes máme možnost se s některými z nich setkat,“ pokračoval děkan Fakulty filozofické

Univerzity Pardubice Zbyněk Vydra.

Jaroslav Poskočil vděčí za přežití lidem a rodinám, kteří riskovali a schovali jeho i s rodinou u sebe. „Po dlouhou dobu byl náš úkryt stodola. Rozhodující byli lidé, rodiny, které nám zachránily život,“ vzpomínal Jaroslav Poskočil.

„Nemohli jsme vycházet

„Podmínky byly drastické. Nebyla žádná velká hygiena.“

pamětník Jaroslav Poskočil

ven, tak jsem svým sourozencům předčítal knihy, učil je matematiku a fyziku a myslím, že jim to jen prospělo,“ pokračoval s úsměvem. Pak se jeho výraz změnil: „Podmín-

ky byly drastické. Nebyla žádná velká hygiena. Když jsme skončili s ukrýváním, bylo mi čtrnáct let.“

Poměry na Slovensku z tehdejší doby přiblížila Eva Neradová. Nálada mezi obyvateli byla proti Čechům. Vzpomíná na svůj první školní den: „Těšila jsem se do první třídy, s aktovkou na zádech. Když jsme přišli do třídy, sdělili nám, ať se postavíme a že tu nemáme co dělat, ať odejdeme. Po válce jsem nebyla schopná rozpoznat, kdy se píše i a y.“

Je neuvěřitelné, jaké detaily si tyto ukrývané děti po tolika letech pamatují. Některé obrazy budou mít před očima navždy. „Nezůstalo nám vůbec nic, vše bylo vybombardováno, ale to hlavní – život, ten nám zůstal,“ zakončila Eva Neradová své vyprávění.

Jako poslední se o své hrůz-

né zážitky podělila se studentka Lea Skácelová z Pardubic. Ukrývala se v nemocnici na infekčním oddělení. „Na konci války nebyly vůbec léky. Schovávali mě u dospělých žen, na pokoji nás bylo šest-

„Nezůstalo nám vůbec nic, vše bylo vybombardováno, ale to hlavní – život, ten nám zůstal.“

pamětnice Eva Neradová

náct,“ popisovala pamětnice.

„Važte si svého života, že můžete studovat, dělat radost jiným. To je to nejlepší, co můžete dělat,“ zněl jasný vzkaz od Jaroslava Poskočila pro posluchače na Univerzitě Pardubice. (mm)

Ukrývané děti odtajnilly své příběhy

18.4.2015 Pardubický deník str. 3 Pardubicko

(mm) Univerzita Pardubice

Na **Univerzitě Pardubice** se besedovalo s pamětníky, kteří přežili druhou světovou válku

Byli jsme u toho

Pardubice – Svě příběhy z období německé okupace vyprávěli pamětníci studentům **pardubického univerzity**.

Na akademické půdě znovuotevřeli své nejděsivější rány, s jejichž následky se někteří potýkají dodnes.

„Letos si připomínáme 70 let od ukončení druhé světové války. Nejrozsáhlejší genocidy dvacátého století,“ načtl téma moderátor besedy s ukrývanými dětmi, historik Zbyněk Vydra.

Z Pardubic byly v roce 1942 vypraveny dva transporty do Terezína, kde skončilo 1 258 osob. „Druhou světovou válku z nich přežilo 92 a dnes máme možnost se s některými z nich setkat,“ pokračoval proděkan **Fakulty filozofické Univerzity Pardubice** Zbyněk Vydra.

Jaroslav Poskočil vděčí za přežití lidem a rodinám, kteří riskovali a schovali jeho i s rodinou u sebe. „Po dlouhou dobu byl náš úkryt stodola. Rozhodující byli lidé, rodiny, které nám zachránily život,“ vzpomínal Jaroslav Poskočil.

„Nemohli jsme vycházet ven, tak jsem svým sourozencům předčítal knihy, učil je matematiku a fyziku a myslím, že jim to jen prospělo,“ pokračoval s úsměvem. Pak se jeho výraz změnil: „Podmínky byly drastické. Nebyla žádná velká hygiena. Když jsme skončili s ukrýváním, bylo mi čtrnáct let.“

Poměry na Slovensku z tehdejší doby přiblížila Eva Neradová. Nálada mezi obyvateli byla proti Čechům. Vzpomíná na svůj první školní den: „Těšila jsem se do první třídy, s aktovkou na zádech. Když jsme přišli do třídy, sdělili nám, ať se postavíme a že tu nemáme co dělat, ať odejdeme. Po válce jsem nebyla schopná rozpoznat, kdy se píše i a y.“

Je neuvěřitelné, jaké detaily si tyto ukrývané děti po tolika letech pamatují. Některé obrazy budou mít před očima navždy. „Nezůstalo nám vůbec nic, vše bylo vybombardováno, ale to hlavní – život, ten nám zůstal,“ zakončila Eva Neradová své vyprávění.

Jako poslední se o své hrůzné zážitky podělila se studenty Lea Skácelová z Pardubic. Ukrývala se v nemocnici na infekčním oddělení. „Na konci války nebyly vůbec léky. Schovávali mě u dospělých žen, na pokoji nás bylo šestnáct,“ popisovala pamětnice.

„Važte si svého života, že můžete studovat, dělat radost jiným. To je to nejlepší, co můžete dělat,“ zněl jasný vzkaz od Jaroslava Poskočila pro posluchače na **Univerzitě Pardubice**.

„Podmínky byly drastické. Nebyla žádná velká hygiena.“ pamětník Jaroslav Poskočil

„Nezůstalo nám vůbec nic, vše bylo vybombardováno, ale to hlavní – život, ten nám zůstal.“ pamětnice Eva Neradová

Region| Východní Čechy